

Đường thom

Có những nẻo “đi mãi thành đường” – theo đúng nghĩa đen – con đường không ra đường, chỉ đặt đủ một bàn chân, nghe chậm chạp sỏi đá, thấy hun hút đường xa, bỗng thoát quen thoát lạ.

Đường em đi, con đường phố xá, ngày nắng, nóng đến nung người, đến cơ quan đầy phổi bụi. Khứu giác lưu lại mùi mồ hôi, nước hoa đất tiền lẫn mùi tòi, phấn son bột bạt nơi những người trẻ nài váy áo. Em đứng dung, không nhìn ai chắc không ai nhìn mình.

Và, con đường mùa đông lắm lụi, vẫn chen vai thích cánh, vẫn cố nhích một vòng bánh xe, người tú hụ sau những mũ những áo, không ai nhận ra ai, không ai nhận ra mình, em lẫn vào đám đông không thân phận.

...Sẽ kéo dài cuộc đời của mình như thế với những con đường ngắn về khoảng cách dài về thời gian, sẽ là bốn mùa vây bủa của những bực dọc vô lối: Mùa xuân nhóp nháp, mùa hè rất bỗng, mùa thu khô úa, mùa đông nhăn nheo... sẽ kéo

dài như thế một cuộc sống không chất lượng?

Rồi anh hay ai đó bảo hãy rũ khỏi đầu những ám ảnh, hãy thiền ngay cả phút kẹt xe, và hãy gắng sống chậm, thật chậm.

Nghe là nghe vậy chứ đã khi nào em dám gấp gáp, đã nhanh bao giờ đâu để bây giờ phải chậm. Người ta sống thế nào mình sống thế, cũng chẳng vội vàng lật đặt trong cuộc mưu sinh.

...Cơ quan đổi giờ làm, nhịp sinh học có xáo trộn mấy ngày đầu nhưng rồi em sung sướng nhận ra mình đã không phải lao đầu vào giờ cao điểm. Thành thoi hơn, đã có dịp trở lại ngắm con đường phố xá.

Hết ca hai, cũng là xong một ngày công việc, đàn – kiến – người đã về tổ. Có một mối phờ phạc, có hạnh phúc khổ đau, có yên vui dằn vặt, nhưng em tin sẽ đi con người vẫn còn là người bởi vẫn còn một chốn đi về, vẫn còn nơi có người đợi mình ở đó.

Em ở trong số những người được chờ đợi nhiều nhất, nhưng, lúc này về như em ích kỉ khi muốn sống cho riêng mình, sống

thật chậm như anh hay ai đã nói.

Em nhận ra hương mùa xuân qua búp non của mình sau lớp vỏ nâu già, hương của sự sinh sôi phồn thực. Cái lát phất mưa xuân ngày nào em coi như sự ầm ương giờ đang mon man trên má, hình như đèn đường cũng hồng hơn...

Trên đường em qua bỗng ào ạt những cơn mưa rào mùa hạ. Em tinh khôi như thi 18 hứng giọt lệ trời, mưa ướt áo mà em không lạnh. Bây giờ anh ở đâu, trong hoang hoải hương đêm có vị mặn mòi của đất, lá làm trọn phận sự của lá, chất vào đêm quán quýt say nồng. Hương hoàng lan quyến một màu huyền hoặc – dài lụa thom nổi vào mùa thu, em muốn trao anh mùa thanh khiết.

Và mùa đông, oi những mùa đông. Em trở lại với “cây cầu đã gãy” chín những đường thom mùa vào mặt. Em vẫn vít hương và một chút xao lòng ngại anh mãi mê theo một mùa hương mới.

Tùy bút của HOÀNG LAN